

Sygn. akt VIII Gz 203/16

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lutego 2017 r.

Sąd Okręgowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Marek Tauer

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2017 r. w Bydgoszczy

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa: (...) **SA w W.**

przeciwko: **E. J.**

o zapłatę

na skutek zażalenia pozwanego od postanowienia Sądu Rejonowego w Bydgoszczy z dnia 5 października 2016 r., sygn. akt VIII GC 1823/15 upr

postanawia:

1. oddalić zażalenie;

2. zasądzić od pozwanego na rzecz powoda kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy uzupełnił wyrok z dnia 1 lipca 2016 r. w ten sposób, że oddalił wniosek pozwanego o zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany wniósł o uzupełnienie wyroku żądając zasądzenia na jego rzecz od powoda kwoty 176,35 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu. Wprawdzie zgodnie z art. 98 § 2 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście zalicza się m.in. poniesione przez nią koszty przejazdów do sądu, jednak stosowanie do art. 109 § 1 k.p.c. roszczenie o zwrot kosztów wygasa, jeżeli strona najpóźniej przed zamknięciem rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia nie złoży sądowi spisu kosztów albo nie zgłosi wniosku o przyznanie kosztów według norm przepisanych. W kontekście treści art. 98 § 2 k.p.c. spis ten powinien zawierać informację o faktycznie poniesionych kosztach.

Pozwany nie złożył spisu kosztów przed zamknięciem rozprawy, a jedynie w odpowiedzi na pozew zawarł ogólne żądanie zwrotu kosztów procesu i podał, że określa je na 250 zł, w czym miały się mieścić koszty dojazdu, sporządzenia kserokopii i odpowiedzi na pozew. Nie podał, jakie koszty faktycznie poniósł i jakiej kwoty domaga się tytułem poszczególnych wymienionych wydatków. Informacje te zostały podane dopiero we wniosku o uzupełnienie wyroku, już po zamknięciu rozprawy. W momencie złożenia tego wniosku roszczenie pozwanego o zwrot kosztów procesu w myśl art. 109 § 1 k.p.c. wygasło, stąd wniosek o zasądzenie kosztów podlegał oddaleniu.

W zażaleniu na postanowienie pozwany zarzucił, że złożył wniosek o zasądzenie kosztów, wstępnie ocenionych na 250 zł, w odpowiedzi na pozew. Na kolejnych terminach rozpraw nie wiedział ile będzie posiedzeń sądu, od których zależały koszty. We wniosku

o uzupełnienie orzeczenia, zawarł wszystkie dane niezbędne do rozstrzygnięcia.

Sąd zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do art. 109 § 1 k.p.c., roszczenie o zwrot kosztów wygasa, jeśli strona najpóźniej przed zamknięciem rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia nie złoży sądowi spisu kosztów albo nie zgłosi wniosku o przyznanie kosztów według norm przepisanych. Jednakże o kosztach należnych stronie działającej bez adwokata, radcy prawnego lub rzecznika patentowego sąd orzeka z urzędu.

Strona pozwana miała prawo domagania się zwrotu poniesionych przez nią kosztów dojazdu do sądu, jednakże przed wydaniem wyroku nie przedstawiła jakichkolwiek dowodów, które dawałyby podstawę do ich zasądzenia przez Sąd z urzędu. Pozwany nie wskazał, jakie koszty poniósł w związku z dojazdem na rozprawy jakie odbyły się przed Sądem pierwszej instancji, ograniczając się do przedstawienia żądania zanim jeszcze odbyła się rozprawa i znane były jego faktyczne koszty.

Dodać należy, że ewentualne pouczenie pozwanego o obowiązku wykazania poniesienia kosztów związanych z dojazdem, wymagałoby uprzedniego wskazania przez niego, że takie koszty poniósł i domaga się ich zwrotu (konkretnie odnosząc je do każdego stawienia). Za taki sygnał domagania się zwrotu rzeczywiście poniesionych kosztów dojazdów nie można uznać zawartego w odpowiedzi na pozew żądania zwrotu kosztów: „tak, moje koszty określę na 250 zł (dojazdy, ksero, odpowiedź na pozew)”, które nie odnosiło się ani do liczby faktycznych podróży do sądu, ani do środka transportu pozwanego i ilości przejechanych każdorazowo kilometrów.

Dla skuteczności złożonego wniosku o przyznanie kosztów dojazdu, pozwany musiałby przed zamknięciem rozprawy wskazać, jakim pojazdem przybywał do sądu, jeśli był to jego własny samochód, to koniecznym było podanie pojemności skokowej silnika samochodu oraz ilości kilometrów. Dane te stanowiłyby wystarczającą podstawę do zweryfikowania złożonego wniosku o zasądzenie kosztów. Jeśli te podstawowe dane nie były znane sądowi przed zamknięciem rozprawy, to sąd nie mógł orzec w tym zakresie z urzędu, gdyż nie posiadał na ten temat wiedzy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 października 2011 r., sygn. akt II PZ 27/11).

W przedmiotowym przypadku do momentu zamknięcia rozprawy w dniu 27 czerwca 2016 r. pozwany nie wykazał poniesionych kosztów celowej obrony, natomiast materiał zgromadzony w sprawie w chwili wyrokowania nie dawał podstaw do uznania, iż poniósł koszty, o które wnosił w odpowiedzi na pozew.

Prawidłowo sformułowane żądanie zwrotu kosztów procesu pozwany zgłosił już po zamknięciu rozprawy i po ogłoszeniu wyroku. W konsekwencji słusznie przyjął Sąd Rejonowy, iż było ono spóźnione w świetle art. 109 § 1 k.p.c., gdyż roszczenie o zwrot kosztów wygasało w momencie zamknięcia rozprawy w dniu 27 czerwca 2016 r.

W związku z powyższym wniosek o zasądzenie kosztów postępowania z odpowiedzi na pozew zasadnie został oddalony, gdyż zawierał on zupełnie dowolną kwotę, nie mającą odniesienia do rzeczywistych kosztów strony, których Sąd Rejonowy nie mógł w tym wypadku określić samodzielnie.

Mając na względzie wskazane wyżej okoliczności, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 kpc w zw. z art. 397 § 2 kpc zażalenie oddalił, o czym orzekł jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach postępowania zażaleniowego Sąd Okręgowy orzekł, zgodnie z wnioskiem powoda, z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy – art. 98 § 1 kpc i zasądził od przegrywającego pozwanego na rzecz powoda koszty

wynagrodzenia pełnomocnika procesowego obliczone na podstawie § 2 pkt 1 w zw. z § 10 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w wysokości 120 zł, jak w punkcie 2 sentencji.